

прогресивна поезия и литературна критика. Въ сравнение съ поемата „Бентъ“, новитѣ му стихотворения сѣ далечъ по-реалистични, по-конкретни, по-наситени съ художествена образностъ, по-актуелни и, следователно, по-издържани въ общо-идейно и художествено отношение. Има, безспорно, и въ новата стихосбирка нѣща, които нищо не допринасятъ за оформяването на поетическата индивидуалностъ на автора. Така, напр., стихотворението „Сърдце“, макаръ да се харесва на нѣкои младежи, е въ художествено отношение слабо; по-скоро е съчинено, отколкото непосредствено изпѣто. Сжщото може да се каже и за стихотворението „Другарка“, както и за още нѣкои други стихотворения. Образътъ на стрелочника (въ „Влакъ“) е нѣщо отдавна познато, а редица сравнения, епитети, метафори и пр., сж явно несполучливи и говорятъ, че поетътъ има да работи още надъ своя езикъ и стилъ, докато намѣри напълно себе си. Честото употрѣбяване на „въвъ“ и „съсъ“ говори за все още недостатъчното усвояване на съвременния нашъ поетически езикъ.

Недостатъци и грѣшки отъ тоя родъ, въ новата стихосбирка на Лозанъ Стрелковъ има. За щастие, обаче, поета въ цѣла редица отъ новитѣ му стихотворения вече сж поставени жалонитѣ на неговото действително по-нататъшно художествено-реалистическо развитие — и това обстоятелство е именно, което може да оправдае тѣхното напечатване. Думата ми е преди всичко за стихотворенията отъ рода на „Тревога“, „Гора“, „Евгени Червенковъ“, „Завръщане“, „Ваньо х. Димовъ“, „Левски“, „На майка ми“ и др. Именно въ тия стихотворения авторътъ се е значително освободилъ отъ недостатъцитѣ и грѣшкитѣ на „Бентъ“, „Сърдце“ и „Другарка“. Именно въ тия стихотворения нѣма вече суха схематичностъ и гола идейностъ, а се долавя ясно пулсътъ на отзивчиво, борческо, младежко сърдце. мисълта е органически пронизана отъ топло, интимно чувство, образитѣ сж сравнително свежи и оригинални, а езикътъ плавенъ и вече отразява особената поети-